

Stockholm den 3 september 1942.
Överlämnas till Majoren
von Horn, Kungl. Järnvägsstyrelsen
för kännedom.

Hoffman
Chef för Politiska Avdelningen.

P.M.

Närvarande: utrikesrådet Söderblom
avdelningschefen Kumlin
major von Horn
sekreterare Häggblöf

Utrikesrådet Söderblom framhöll önskvärdheten av att några extra persont transporter icke utan Utrikesdepartementets hörande tillhötes från Storlien till Narvik. Persontrafiken på denna linje borde strängt begränsas till de två tåg i vardera riktningen, som för närvarande framföras. Det konstaterades, att de nordgående hästskotågen för närvarande redan medförde så många passagerare (såväl vagnar till Narvik som de två vagnarna till Haparanda) att någon nämnvärd ökning av antalet resande icke vore möjlig utan insättandet av extratåg.

I fråga om den tyska transitogodstrafiken konstaterades att denna alltjämt uppgick till i medeltal 90 söderifrån anländande vagnar per dag; vidare att till Charlottenberg alltjämt anlände 500 å 550 tons tyskt Wehrmacht-gods per dag, varemot via Storlien fortfarande endast transiterades relativt obetydliga kvantiteter. Major von Horn sade sig ha för avsikt, att med hänsyn till den ökade trafikbelastning, som under september vore att förutse, någon av de närmaste dagarna underrätta den tyske transportofficieren om att hädanefter 550 ton, d.v.s. 1 tåg, kunde emottagas i Charlottenberg endast varannan dag. Detta steg hade nämligen ännu icke vidtagits. Major von Horn förutsåg, att det efter en kortare tid skulle bli påkallat att införa ytterligare restriktioner för Charlottenbergstrafiken.

Vad beträffar den söderifrån anländande tyska transitotrafiken

diskuterades önskvärdheten av och förutsättningarna för att genom restriktioner införa vissa begränsningar även för denna. Det överenskom, att major von Horn tills vidare endast skulle meddela den tyske transportofficeren, att den nu stundande ökningen av den inhemska trafiken ovillkorligen nödvändiggjorde en minskning av den tyska tillförseln till Hälsingborg och Trelleborg; man finge taga sikte på att nedbringa denna till exempelvis 60 à 70 vagnar per dag. Samtidigt borde man låta tyska vederbörande förstå, att därest en minskning av denna trafik icke genomfördes genom tyska åtgärder, det inom kort skulle bliva nödvändigt att i stället genomföra den genom svenska restriktioner. I detta sammanhang diskuterades möjligheten av att å svensk sida icke emottaga något tyskt transitogods till Finland så länge de finska järnvägarna icke kunde i tillräckligt snabbt tempo mottaga godset i Torneå; för närvarande vore nämligen, enligt vad major von Horn upplyste, läget det, att stockningar ofta uppkommo mellan Boden och Haparanda.

Stockholm den 2 september 1942.